ORDONANȚA TRIBUNALULUI (Camera întâi)

22 iunie 2011 *

În cauza T-409/09,

Evropaïki Dynamiki – Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE, cu sediul în Atena (Grecia), reprezentată de N. Korogiannakis și M. Dermitzakis, avocați,

reclamantă,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de domnii M. Wilderspin și E. Manhaeve, în calitate de agenți,

pârâtă,

având ca obiect o acțiune în despăgubire prin care se urmărește repararea prejudiciului pe care reclamanta pretinde că l-a suferit ca urmare a deciziei Comisiei din 15 septembrie 2004 de respingere a ofertei sale și de atribuire a contractului unui alt ofertant, în cadrul procedurii de cerere de ofertă privind prestarea de servicii informatice și de servicii conexe legate de sistemele informatice ale Direcției Generale Pescuit,

* Limba de procedură: engleza.

TRIBUNALUL (Camera întâi),

compus din domnul J. Azizi, președinte, doamna E. Cremona (raportor) și domnul S. Frimodt Nielsen, judecători,

grefier: domnul E. Coulon,

pronunță prezenta

Ordonanță

Istoricul cauzei și procedura

1 Reclamanta, Evropaïki Dynamiki – Proigmena Systimata Tilepikoinonion Plirofo-rikis kai Tilematikis AE, a participat, la 19 mai 2004, la procedura de cerere de ofertă FISH/2004/02 privind prestarea de servicii informatice și de servicii conexe legate de sistemele informatice ale Direcției Generale (DG) Pescuit a Comisiei Comunităților Europene (denumită în continuare „primul contract”), publicată în Suplimentul la *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* la 14 aprilie 2004 (JO S 73, p. 61407).

2 Printr-o scrisoare din 15 septembrie 2004, primită de reclamantă în aceeași zi, DG Pescuit a informat-o pe aceasta din urmă că oferta sa nu fusese selectată, precizând că motivele acestei respingeri aveau legătură cu alcătuirea și stabilitatea echipei, cu

procedurile propuse pentru transferul de cunoștințe la finalizarea proiectului, precum și cu aspectul că oferta nu prezenta cel mai bun raport calitate-preț. Aceasta a arătat de asemenea că reclamanta putea solicita în scris informații suplimentare cu privire la motivele respingerii ofertei sale.

3 La 16 septembrie 2004, reclamanta, exprimându-și obiecțiile cu privire la motivele respingerii ofertei sale, a solicitat DG Pescuit să îi comunice numele ofertantului selectat, rezultatele atribuite ofertei sale tehnice și celei a ofertantului selectat pentru fiecare criteriu de evaluare, o copie a raportului comisiei de evaluare, precum și comparația dintre oferta sa financiară și cea a ofertantului selectat.

4 Prin scrisoarea din 22 octombrie 2004, DG Pescuit i-a răspuns reclamantei că toți ofertanții care au solicitat informații suplimentare cu privire la respingerea ofertei lor au primit simultan aceste informații printr-o scrisoare anexată, datată 18 octombrie 2004. În această scrisoare, DG Pescuit furniza o serie de informații suplimentare privind evaluarea ofertei reclamantei, indicând de asemenea numele ofertantului declarat câștigător și faptul că oferta acestuia din urmă fusese selectată întrucât era cea mai avantajoasă din punct de vedere economic. În sfârșit, DG Pescuit a comunicat, sub formă de tabele, notele obținute de oferta reclamantei și de cea a ofertantului selectat pentru fiecare dintre criteriile tehnice de evaluare, precum și rezultatul evaluării financiare.

5 Prin cererea introductivă depusă la 25 noiembrie 2004 și înregistrată cu numărul de referință T-465/04, reclamanta a introdus o acțiune la Tribunal prin care solicită anularea scrisorii sus-menționate a DG Pescuit din 15 septembrie 2004.

6 Prin Hotărârea din 10 septembrie 2008, Evropaïki Dynamiki/Comisia (T-465/04, nepublicată în Repertoriu), Tribunalul a anulat decizia Comisiei de respingere a ofertei depuse de reclamantă și de atribuire a primului contract în favoarea ofertantului.

7 În scrisorile din 7 octombrie 2008 și din 5 martie 2009 adresate direct președintelui Comisiei, reclamanta s-a plâns în legătură cu acțiunea Comisiei în ceea ce o privește și a invitat-o, în esență, pe aceasta din urmă să reexamineze litigiul existent în integralitate, declarând în același timp că este dispusă să retragă toate acțiunile aflate pe rol referitoare la atribuirea unor contracte de achiziții publice de către Comisie.

8 La 25 septembrie 2009, reclamanta a introdus prezenta acțiune prin fax. Coletele conținând originalul semnat al cererii introductive, precum și copiile sale și anexele la aceasta au fost expediate la 3 octombrie 2009 prin intermediul unui serviciu de curierat.

9 La 5 octombrie 2009, grefa Tribunalului, după primirea unui colet care nu conținea decât copiile cererii introductive, l-a informat pe consilierul reclamantei că coletul conținând originalul nu fusese încă primit. O copie a documentelor lipsă și un nou original semnat al cererii introductive au fost, așadar, depuse la grefă în aceeași zi.

10 La 16 noiembrie 2009, grefa Tribunalului a informat-o pe reclamantă că noul original al cererii introductive, depus la 5 octombrie 2009, era diferit de copia acesteia primită prin fax la 25 septembrie 2009. Astfel, în temeiul articolului 43 alineatul (6) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, data introducerii acțiunii reținută a fost 5 octombrie 2009, iar nu 25 septembrie 2009.

11 Prin scrisoarea datată 19 noiembrie 2009 și expediată a doua zi prin fax la grefa Tribunalului, reclamanta, confirmând totodată primirea scrisorii grefei din 16 noiembrie 2009, a prezentat motivele pentru care originalul cererii introductive nu a parvenit în termen și a solicitat Tribunalului să recunoască existența în speță a unui caz de forță majoră și, în consecință, să revină asupra deciziei sale prin care a reținut data de 5 octombrie 2009 ca fiind data introducerii acțiunii.

12 La 26 noiembrie 2009, reclamanta a trimis o scrisoare prin fax la grefa Tribunalului în care oferea explicații cu privire la circumstanțele în care societatea căreia îi încredințase serviciul de curierat a pierdut coletul și a solicitat din nou ca data depunerii originalului cererii introductive să fie considerată data de 25 septembrie 2009.

13 La 3 decembrie 2009, reclamanta a fost informată de societatea de curierat la care apelase că respectivul colet lipsă nu fusese găsit.

14 Prin act separat depus la grefa Tribunalului la 29 ianuarie 2010, Comisia a ridicat o excepție de inadmisibilitate în temeiul articolului 114 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului întrucât cererea de despăgubire ar fi prescrisă.

15 Reclamanta a depus observații cu privire la excepția de inadmisibilitate la 14 aprilie 2010.

16 În temeiul măsurilor de organizare a procedurii, prin scrisoarea din 2 iulie 2010, Tribunalul a adresat părților o întrebare scrisă privind aplicabilitatea în speță a articolului 102 alineatul (2) din Regulamentul de procedură referitor la prelungirea termenelor de procedură pentru considerente de distanță, în mod invariabil, cu zece zile. Părțile au răspuns în termenele stabilite de Tribunal.

Concluziile părților

17 În cererea introductivă, reclamanta solicită Tribunalului:

— obligarea Comisiei la plata sumei de 2 milioane de euro corespunzătoare profitului brut pe care l-ar fi putut obține pe baza primului contract în cazul în care i-ar fi fost atribuit (50 % din valoarea contractului);

— obligarea Comisiei la plata sumei de 100 000 de euro corespunzătoare prejudiciului suferit ca urmare a pierderii oportunității de a executa contractul;

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

18 În cadrul excepției de inadmisibilitate, Comisia solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunii ca inadmisibilă;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

19 În observațiile privind excepția de inadmisibilitate, reclamanta solicită Tribunalului respingerea excepției de inadmisibilitate.

În drept

20 Potrivit articolului 114 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, la cererea unei părți, Tribunalul poate să se pronunțe asupra inadmisibilității fără a intra în dezbaterea fondului. Conform alineatului (3) al aceluiași articol, în continuare, procedura este orală, în afară de cazul în care Tribunalul decide altfel.

21 În plus, potrivit articolului 111 din Regulamentul de procedură, atunci când Tribunalul este în mod vădit necompetent pentru a judeca o acțiune sau atunci când aceasta este în mod vădit inadmisibilă sau în mod vădit nefondată, Tribunalul poate, fără continuarea procedurii, să se pronunțe prin ordonanță motivată.

22 În speță, Tribunalul apreciază că este lămurit în suficientă măsură de examinarea înscrisurilor din dosar și că nu este necesară deschiderea procedurii orale.

Argumentele părților

23 Comisia ridică o excepție de inadmisibilitate a acțiunii pentru motivul că acțiunea pe care se întemeiază aceasta este prescrisă, întrucât a fost introdusă după expirarea termenului de prescripție de cinci ani prevăzut în materie de răspundere extracontractuală a Comunității Europene la articolul 46 din Statutul Curții de Justiție.

24 Acest termen ar fi început să curgă din momentul la care s-a produs efectiv pretinsul prejudiciu.

25 Comisia amintește că, în speță, reclamanta solicită repararea prejudiciului pretins a fi fost suferit ca urmare a faptului că primul contract nu i-a fost atribuit și, în subsidiar, o despăgubire pentru „pierderea unei oportunități".

26 În opinia Comisiei, pretinsul prejudiciu care a determinat formularea cererii principale și a cererii subsidiare s-a produs la momentul adoptării deciziei de respingere a ofertei reclamantei, întrucât din acest moment reclamantei nu i se mai putea atribui primul contract. Prejudiciul s-ar fi produs, așadar, la data la care Comisia a informat-o pe reclamantă cu privire la faptul că oferta sa nu fusese selectată, și anume la 15 septembrie 2004. Astfel cum reclamanta ar recunoaște în mod expres în scrisoarea sa datată 19 noiembrie 2009 adresată grefei Tribunalului, termenul de prescripție ar fi început să curgă de la această dată. Acțiunea introdusă la 5 octombrie 2009 ar fi, prin urmare, prescrisă.

27 În opinia Comisiei, această concluzie ar fi confirmată prin Ordonanța Tribunalului din 14 septembrie 2005, Ehcon/Comisia (T-140/04, Rec., p. II-3287). Potrivit cuprinsului punctului 43 din această ordonanță, prejudiciul rezultat ca urmare a neatribuirii contractului care face obiectul procedurii de cerere de ofertă și prejudiciul rezultat ca urmare a pierderii oportunității de a obține acest contract se materializează în ziua în care are loc respingerea de către Comisie a ofertei depuse de ofertantul necâștigător. Așadar, această respingere constituie faptul care determină formularea acțiunii în răspundere extracontractuală în sensul articolului 46 prima teză din Statutul Curții.

28 Comisia arată de asemenea că Tribunalul, după ce a constatat că termenul de prescripție a început să curgă din ziua în care a avut loc respingerea ofertei de către Comisie, a apreciat, la punctul 46 din Ordonanța Ehcon/Comisia, punctul 27 de mai sus, că, în speță, perioada menționată a început cel târziu la data la care reclamanta a primit o a doua comunicare din partea Comisiei prin care era informată în legătură cu motivele respingerii ofertei sale.

29 În opinia Comisiei, din cuprinsul punctului 46 din Ordonanța Ehcon/Comisia, punctul 27 de mai sus, nu se poate deduce că Tribunalul ar fi admis că data la care termenul de prescripție a început să curgă era ziua în care ofertantul a primit scrisoarea prin care Comisia oferea Tribunalului explicații cu privire la motivele respingerii ofertei sale. Astfel, în cauza în care s-a pronunțat această ordonanță, întrucât acțiunea era oricum afectată de decădere, cunoașterea exactă a momentului de la care a început să curgă termenul de prescripție era puțin importantă. Pe de altă parte, o astfel de concluzie ar fi contrară modului de redactare a punctului 43 din aceeași ordonanță, prezentat mai sus.

30 În sfârșit, această concluzie nu ar fi conformă cu *ratio legis* a prescripției al cărei scop este, astfel cum a amintit Curtea în Ordonanța din 18 iulie 2002, Autosalone Ispra dei Fratelli Rossi/Comisia (C-136/01 P, Rec., p. I-6565, punctul 28), concilierea dintre protecția drepturilor persoanei vătămate și principiul securității juridice. Comisia amintește jurisprudența potrivit căreia cunoașterea exactă a faptelor nu figurează printre condițiile care trebuie îndeplinite pentru ca termenul de prescripție să înceapă să curgă. Comisia deduce de aici că în speță nu era necesar ca reclamanta să fi deținut motivele detaliate ale respingerii ofertei sale pentru ca termenul de prescripție să înceapă cu curgă. Astfel, un termen de prescripție relativ lung ar fi acordat tocmai pentru ca reclamanta să aibă timp să adune aceste informații în cursul acestei perioade.

31 Așadar, Comisia consideră că acțiunea în răspundere extracontractuală ar fi trebuit introdusă cel târziu la 25 septembrie 2009, și anume în cinci ani de la respingerea ofertei reclamantei și ținând seama de termenul invariabil pentru considerente de distanță de zece zile.

32 Comisia respinge în final argumentul invocat de reclamantă întemeiat pe existența, în speță, a unui caz de forță majoră. În această privință, aceasta arată că, potrivit jurisprudenței, noțiunea de forță majoră conține un element obiectiv și un element subiectiv. Primul element privește împrejurări neobișnuite și străine persoanei interesate, în timp ce al doilea element este legat de obligația persoanei interesate de a se proteja de consecințele evenimentului neobișnuit luând măsuri adecvate, fără a accepta sacrificii excesive. În special, în Hotărârea din 28 ianuarie 2009, Centro Studi

Manieri/Consiliul (T-125/06, Rep., p. II-69, punctul 28), Tribunalul a statuat că persoana interesată ar trebui să supravegheze cu atenție desfășurarea procedurii și, mai ales, să dea dovadă de diligență în vederea respectării termenelor prevăzute.

33 În ceea ce privește primul element, Comisia consideră că livrarea cu întârziere a unui colet reprezintă un eveniment neobișnuit, însă nu imprevizibil. Presupunând că nelivrarea unuia dintre cele două colete expediate de reclamantă constituie totuși un eveniment neobișnuit, Comisia consideră, cu toate acestea, că reclamanta nu a dat dovadă de diligența necesară, întrucât aceasta ar fi ales să aștepte nu numai expirarea termenului de prescripție de cinci ani, ci și ajunul zilei în care expira termenul suplimentar pentru considerente de distanță, pentru a transmite Tribunalului prin fax cererea introductivă. Ulterior, reclamanta ar fi așteptat o întreagă săptămână lucrătoare înainte de a înmâna, în ultimul moment, documentele societății de curierat, respectiv la 3 octombrie 2009, cunoscând faptul că orice întârziere în legătură cu livrarea ar avea drept urmare nerespectarea termenului. Reclamanta ar fi acceptat, așadar, acest risc în deplină cunoștință de cauză.

34 În observațiile sale privind excepția de inadmisibilitate, reclamanta contestă stabilirea de către Comisie a momentului de la care începe să curgă termenul de prescripție. În special, reclamanta respinge teza Comisiei conform căreia termenul de prescripție ar începe să curgă la 15 septembrie 2004, data la care reclamanta a fost informată cu privire la faptul că oferta sa nu fusese selectată. În această privință, reclamanta invocă punctele 44, 45 și 48 din Ordonanța Ehcon/Comisia, punctul 27 de mai sus, care ar fi în contradicție cu punctul 43 pe care se întemeiază Comisia. Din cuprinsul acestor puncte ar rezulta că condițiile care permit reclamantei să își valorifice dreptul la despăgubire sunt îndeplinite numai atunci când aceasta a luat cunoștință de motivele pe care se întemeiază decizia Comisiei, iar nu la data la care ea a fost pur și simplu informată cu privire la rezultatul procedurii de atribuire a contractelor. Or, în speță, reclamanta nu ar fi luat cunoștință de aceste motive anterior datei de 20 sau de 23 octombrie 2004.

35 Reclamanta susține de asemenea că contractul din speță este un „contract-cadru" și că, în consecință, nu se produce nicio daună și niciun prejudiciu nu este cert înainte de semnarea unui „contract specific". Rezultă astfel că termenul de prescripție nu ar începe să curgă decât din momentul în care ar fi semnat efectiv un „contract specific" între Comisie și ofertantul selectat.

36 În opinia reclamantei, acțiunea în răspundere extracontractuală era, în consecință, prescrisă cel mai devreme la 3 noiembrie 2009, și anume în cinci ani și zece zile, având în vedere și termenul pentru considerente de distanță, de la luarea la cunoștință a motivelor respingerii ofertei sale de către Comisie.

37 Reclamanta contestă, în plus, argumentul invocat de Comisie întemeiat pe Ordonanța Autosalone Ispra dei Fratelli Rossi/Comisia, punctul 30 de mai sus, întrucât situația de fapt din cauza în care s-a pronunțat această ordonanță este prea îndepărtată de situația de fapt din speță pentru a putea fi considerată relevantă. În opinia acesteia, în cauzele privind achiziții publice, atât timp cât ofertantul respins nu cunoaște motivarea exactă a respingerii ofertei sale, acesta nu este în măsură să aprecieze dacă actul este sau nu este nelegal, așadar dacă există sau nu există un prejudiciu, care reprezintă prima condiție pentru introducerea unei acțiuni în răspundere extracontractuală împotriva Comunității. Prin urmare, reclamanta consideră, întemeindu-se pe punctul 45 din Ordonanța Ehcon/Comisia, punctul 27 de mai sus, că comunicarea motivării deciziei constituie condiția *sine qua non* pentru ca persoana în cauză să fie în măsură să aprecieze legalitatea procedurii.

38 În plus, reclamanta subliniază că, în urma cererii sale, Comisia a întârziat mai mult de o lună înainte de a-i furniza motivele deciziei de respingere a ofertei sale și că Comisia ar încerca acum să includă această perioadă de inacțiune în termenul de prescripție pentru introducerea unei acțiuni în răspundere extracontractuală.

39 În sfârșit, în speță, decizia Tribunalului din Hotărârea Evropaïki Dynamiki/Comisia, punctul 6 de mai sus, de a anula decizia Comisiei de a nu atribui reclamantei primul contract ar fi întemeiată în mod special pe insuficiența motivării acestei decizii. În consecință, reclamanta ar fi primit explicații privind respingerea ofertei sale abia la data pronunțării hotărârii menționate, și anume la 10 septembrie 2008.

40 Reclamanta contestă de asemenea argumentul pe care Comisia îl deduce din scrisoarea sa datată 19 noiembrie 2009, și anume că aceasta ar echivala cu o acceptare tacită a începerii termenului de prescripție la 15 septembrie 2004. Această scrisoare ar fi fost scrisă ca măsură de precauție, în temeiul articolului 43 alineatul (6) din Regulamentul de procedură, cu scopul de a anticipa argumentele Comisiei, și nu poate fi interpretată în niciun caz ca fiind o acceptare a datei de 15 septembrie 2004 drept momentul de la care începe să curgă termenul de prescripție.

41 În ceea ce privește data depunerii originalului cererii introductive luată în considerare de Tribunal, reclamanta susține mai întâi că, exceptând semnătura, care a trebuit să fie adăugată din nou de consilierul său pe versiunea cererii introductive reimprimată ca urmare a pierderii originalului trimis prin curierat, nu există nicio diferență între versiunea trimisă prin fax la 25 septembrie 2009 și originalul depus la grefă la 5 octombrie 2009. O eventuală diferență privind semnătura nu ar constitui o încălcare a articolului 43 alineatul (6) din Regulamentul de procedură.

42 Reclamanta contestă în continuare argumentele invocate de Comisie privind inaplicabilitatea în speță a forței majore. Aceasta subliniază că toate operațiunile necesare pentru introducerea acțiunii au fost efectuate în termene. În orice caz, în opinia sa, deși o livrare cu întârziere a unui colet reprezintă un risc considerabil, nu același lucru se poate afirma despre pierderea acestuia, cu atât mai mult cu cât coletul menționat a fost expediat prin intermediul unei societăți care aparține Deutsche Post.

43 Reclamanta contestă astfel principiile jurisprudențiale la care face referire Comisia și amintește că, în speță, după trimiterea în termen prin fax a cererii introductive, a avut grijă să verifice pe site-ul internet al societății de curierat dacă respectivul colet care conținea originalul și anexele fusese predat în termen, și anume la 5 octombrie 2009. Grefa ar fi informat-o pe reclamantă că originalul nu ajunsese abia în după-amiaza aceleiași zile. Din acel moment, societatea de curierat ar fi fost contactată imediat și, de îndată ce s-a stabilit că coletul nu va fi găsit la timp, o nouă copie a cererii a fost imprimată și comunicată grefei în seara zilei de 5 octombrie 2009.

44 Astfel, prin luarea măsurilor adecvate pentru a se asigura că acțiunea a fost introdusă în termen, reclamanta ar fi dat dovadă de diligență și nu ar fi putut să prevadă sau, în orice caz, nu ar fi putut să evite pierderea documentului original.

45 În sfârșit, reclamanta susține că prezenta cauză ar trebui considerată ad-hoc, în funcție de caracterul nou și ireversibil al pierderii unui document original de către o societate de curierat.

Aprecierea Tribunalului

46 În temeiul articolului 46 din Statutul Curții, aplicabil procedurii desfășurate în fața Tribunalului în conformitate cu articolul 53 primul paragraf din statutul menționat, acțiunile formulate împotriva Comunității în materie de răspundere extracontractuală se prescriu după cinci ani de la producerea faptului care a stat la baza lor. Prescripția este întreruptă fie prin cerere de chemare în judecată în fața Curții, fie prin cererea prealabilă pe care partea prejudiciată o poate adresa instituției competente.

47 Potrivit unei jurisprudențe consacrate, angajarea răspunderii extracontractuale a Comunității, în sensul articolului 288 al doilea paragraf CE, pentru conduita ilicită a organelor sale este supusă întrunirii mai multor condiții, și anume nelegalitatea comportamentului imputat instituțiilor, caracterul real al prejudiciului și existența unei legături de cauzalitate între conduita invocată și prejudiciul pretins (a se vedea Hotărârea Curții din 9 noiembrie 2006, Agraz și alții/Comisia, C-243/05 P, Rec., p. I-10833, punctul 26 și jurisprudența citată, Hotărârea Tribunalului din 11 iulie 1996, International Procurement Services/Comisia, T-175/94, Rec., p. II-729, punctul 44, și Hotărârea Tribunalului Centro Studi Manieri/Consiliul, punctul 32 de mai sus, punctul 97).

48 Rezultă de asemenea dintr-o jurisprudență constantă că termenul de prescripție a acțiunii începe să curgă atunci când sunt întrunite toate aceste condiții care guvernează obligația de reparare și în special atunci când prejudiciul care trebuie reparat s-a materializat. În particular, în litigiile născute, precum în speță, din acte individuale, termenul de prescripție începe să curgă atunci când aceste acte și-au produs efectele față de persoanele pe care le vizează [a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 19 aprilie 2007, Holcim (Germania)/Comisia, C-282/05 P, Rep., p. I-2941, punctele 29 și 30, și Hotărârea Curții din 11 iunie 2009, Transports Schiocchet – Excursions/Comisia, C-335/08 P, nepublicată în Repertoriu, punctul 33, Ordonanța Tribunalului din 27 august 2009, Abouchar/Comisia, T-367/08, nepublicată în Repertoriu, punctul 23].

49 Trebuie subliniat de asemenea că funcția prescripției este de a concilia protecția drepturilor individuale și principiul securității juridice. Durata termenului de prescripție a fost astfel stabilită ținând seama în special de timpul necesar părții pretins vătămate pentru a aduna informații corespunzătoare în vederea formulării unei eventuale acțiuni și pentru a verifica faptele susceptibile de a fi invocate în susținerea acestei acțiuni (a se vedea în acest sens Ordonanța Autosalone Ispra dei Fratelli Rossi/Comisia, punctul 30 de mai sus, punctul 28, Ordonanța Tribunalului din 16 decembrie 2009, Cattin/Comisia, T-194/08, nepublicată în Repertoriu, punctul 69, și Hotărârea Tribunalului din 28 septembrie 2010, C-Content/Comisia, T-247/08, nepublicată în Repertoriu, punctul 54).

50 Pe de altă parte, trebuie arătat că, potrivit jurisprudenței, faptul că victima cunoaște în mod exact și detaliat faptele cauzei nu are nicio importanță, întrucât cunoașterea faptelor nu figurează printre elementele care trebuie întrunite pentru a se declanșa curgerea termenului de prescripție menționat la articolul 46 din Statutul Curții de Justiție. Aprecierea subiectivă cu privire la realitatea prejudiciului nu ar putea astfel să fie luată în considerare pentru a se stabili momentul de la care începe să curgă termenul de prescripție a acțiunii în răspundere extracontractuală a Comunității (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 17 iulie 2008, Comisia/Cantina sociale di Dolianova și alții, C-51/05 P, Rec., p. I-5341, punctul 61 și jurisprudența citată).

51 În speță, reclamanta solicită, cu titlu principal, repararea prejudiciului pe care pretinde că l-a suferit ca urmare a neatribuirii primului contract, și anume o sumă corespunzătoare beneficiului brut pe care aceasta l-ar fi putut obține pe baza acestui contract (50 % din valoarea contractului). Cu titlu subsidiar, reclamanta solicită acordarea unei despăgubiri pentru pierderea unei oportunități întrucât ar fi suferit atât un prejudiciu ca urmare a pierderii oportunității de a executa primul contract, cât și un prejudiciu ca urmare a pierderii oportunității de a i se atribui alte contracte, printre altele contractul atribuit în 2008 de DG Afaceri Maritime și Pescuit a Comisiei în cadrul procedurii de cerere de ofertă MARE/2008/01 (denumit în continuare „al doilea contract"), a cărui valoare inițială depășea 5 milioane de euro, contractantului care a obținut primul contract (denumit în continuare „prejudiciul rezultat din pierderea oportunității de a obține contractele ulterioare").

Cu privire la prejudiciile rezultate ca urmare a neatribuirii primului contract și a pierderii oportunității de a obține acest contract

52 Astfel cum Tribunalul a subliniat deja în cauza în care s-a pronunțat Ordonanța Ehcon/Comisia, punctul 27 de mai sus, prejudiciile rezultate ca urmare a neatribuirii contractului în discuție și a pierderii oportunității de a obține acest contract s-au materializat în ziua în care a avut loc respingerea ofertei reclamantei de către Comisie,

această respingere constituind de asemenea faptul care a determinat formularea acțiunii în răspundere în sensul articolului 46 din Statutul Curții (a se vedea în acest sens Ordonanța Ehcon/Comisia, punctul 27 de mai sus, punctul 43).

53 Respingerea ofertei i-a fost comunicată reclamantei la 15 septembrie 2004, fiind primită de aceasta în aceeași zi (a se vedea punctul 2 de mai sus).

54 Este adevărat că, astfel cum susține reclamanta, la punctele 44, 45 și 48 din Ordonanța Ehcon/Comisia, punctul 27 de mai sus, Tribunalul pare să pună la îndoială soluția desprinsă din cuprinsul punctului 43 din ordonanța menționată conform căreia prejudiciile în cauză s-au materializat în ziua în care a avut loc respingerea ofertei. Nu este mai puțin adevărat că toate aceste puncte trebuie citite în context și potrivit ordinii lor logice. În special, afirmând la punctul 45 că „toate condițiile privind punerea în aplicare a dreptului la despăgubire al reclamantei fuseseră îndeplinite cel târziu la 20 martie 1997 [și anume în ziua în care reclamanta a luat cunoștință în speță despre motivele deciziei de respingere] și că, astfel, termenul de prescripție de cinci ani expirase cel târziu la 20 martie 2002", Tribunalul a considerat pur și simplu că, în speță, acțiunea era în orice caz tardivă, întrucât fusese introdusă abia la 8 aprilie 2004. Având în vedere circumstanțele din speță, această ultimă constatare a Tribunalului nu poate pune la îndoială premisa principală a raționamentului său conform căreia prejudicii precum cele în cauză se materializează în ziua în care are loc respingerea ofertei, respingerea constituind faptul care determină formularea acțiunii în răspundere.

55 Prin urmare, trebuie să se concluzioneze că pretinsele prejudicii care au determinat, în speță, formularea unei acțiuni în răspundere extracontractuală împotriva Comunității s-au produs la data adoptării de către Comisie a deciziei de respingere a ofertei reclamantei și că termenul de prescripție a acestei acțiuni a început să curgă de la momentul în care această comunicare a fost transmisă reclamantei, și anume 15 septembrie 2004.

56 Conform articolului 46 din Statutul Curții, termenul de prescripție nu este întrerupt decât prin depunerea unei cereri de chemare în judecată în fața instanței comunitare sau prin prezentarea unei cereri prealabile adresate instituției competente a Comunității; cu toate acestea, în cel de al doilea caz, întreruperea intervine numai dacă cererea este urmată de o cerere introductivă formulată în termenul stabilit prin referire la articolul 230 CE sau la articolul 232 CE, după caz.

57 În această privință, scrisorile datate 7 octombrie 2008 și 5 martie 2009, adresate de reclamantă președintelui Comisiei, nu conțin nicio solicitare expresă în legătură cu acordarea de despăgubiri și aceste scrisori nu au fost urmate de o acțiune formulată în termenul stabilit prin referire la articolul 230 CE sau la articolul 232 CE. În orice caz, scrisorile menționate nu produc, așadar, efecte asupra termenului de prescripție de cinci ani prevăzut la articolul 46 din Statutul Curții.

58 Prin urmare, în ceea ce privește cele două prejudicii pretinse, termenul de prescripție de cinci ani a expirat la 15 septembrie 2009 fără ca acesta să fi fost întrerupt.

59 Niciunul dintre argumentele prezentate de reclamantă nu este de natură să repună în discuție această concluzie.

60 În primul rând, reclamanta susține, întemeindu-se în esență pe punctele 45 și 48 din Ordonanța Ehcon/Comisia, punctul 27 de mai sus, că, pentru a dovedi comportamentul nelegal al Comisiei, trebuia să cunoască motivele deciziei adoptate de aceasta și că nu a avut cunoștință de motivele menționate anterior datei de 20 sau de 23 octombrie 2004. Prin urmare, acțiunea s-ar prescrie cel mai devreme la 3 noiembrie 2009, și anume la sfârșitul unei perioade de cinci ani și zece zile începând cu 22 octombrie 2004, iar nu cu 25 septembrie 2009.

61 În această privință este suficient să se sublinieze că, astfel cum s-a arătat la punctele 52 și 55 de mai sus, respingerea ofertei, iar nu motivarea acestei respingeri constituie faptul care determină formularea acțiunii în răspundere în materia achizițiilor publice și care materializează prejudiciul pretins suferit de ofertantul respins.

62 De altfel, rezultă din jurisprudență că aspectul că, la momentul la care a formulat o cerere de despăgubire împotriva Comunității, un reclamant a considerat că nu dispune de toate elementele care să îi permită să demonstreze corespunzător cerințelor legale răspunderea Comisiei în cadrul unei proceduri judiciare nu poate totuși să împiedice declanșarea curgerii termenului de prescripție. Astfel, într-o asemenea situație, s-ar crea confuzie între criteriul procedural referitor la momentul de la care începe să curgă termenul de prescripție și constatarea privind îndeplinirea condițiilor referitoare la răspundere, confuzie care nu ar putea fi în final elucidată decât de instanța sesizată în vederea soluționării definitive pe fond a litigiului (Ordonanța Tribunalului din 17 ianuarie 2001, Autosalone Ispra dei Fratelli Rossi/Comisia, T-124/99, Rec., p. II-53, punctul 24).

63 De asemenea, trebuie să se constate că, spre deosebire de ceea ce susține reclamanta întemeindu-se pe punctele 45 și 48 din Ordonanța Ehcon/Comisia, punctul 27 de mai sus, în speță, scrisoarea din partea DG Pescuit din 15 septembrie 2004 – care constituia actul atacat în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea Evropaïki Dynamiki/Comisia, punctul 6 de mai sus – conținea deja o primă mențiune cu privire la motivele respingerii ofertei sale (a se vedea punctul 2 de mai sus). Scrisorile trimise ulterior de DG Pescuit nu urmăreau decât să ofere, ca urmare a cererii formulate de reclamantă, explicații suplimentare privind aceste motive, precum și caracteristicile și avantajele ofertei selectate (a se vedea punctele 3 și 4 de mai sus). De altfel, faptul că cunoașterea detaliată a motivelor respingerii ofertei s-ar fi materializat la câteva zile după trimiterea comunicării privind respingerea menționată nu este în contradicție cu jurisprudența amintită la punctul 49 de mai sus conform căreia durata termenului de prescripție ține seama în special de timpul necesar părții pretins vătămate pentru a aduna informații corespunzătoare în vederea formulării unei eventuale acțiuni și pentru a verifica faptele susceptibile de a fi invocate în susținerea acestei acțiuni.

64 În sfârșit, a nu permite ca termenul de prescripție a acțiunii în răspundere extracontractuală a Comunității să înceapă să curgă cât timp partea care se pretinde vătămată nu a dobândit convingerea personală că a suferit un prejudiciu are drept consecință faptul că momentul la care se stinge dreptul de a exercita respectiva acțiune variază în funcție de percepția individuală pe care ar putea să o aibă fiecare parte cu privire la realitatea prejudiciului, ceea ce intră în contradicție cu cerința securității juridice care este necesară pentru aplicarea termenelor de prescripție (a se vedea în acest sens Hotărârea C-Content/Comisia, punctul 49 de mai sus, punctul 55 și jurisprudența citată).

65 În această privință, trebuie să se constate, astfel cum subliniază în mod întemeiat Comisia, că din scrisoarea datată 19 noiembrie 2009, trimisă la grefa Tribunalului de reclamantă, reiese că aceasta considera că comportamentul nelegal al Comisiei s-a manifestat din momentul trimiterii scrisorii din 15 septembrie 2004 prin care i se comunica respingerea ofertei, dat fiind că reclamanta acceptă în mod tacit că termenul de prescripție a început să curgă de la această dată.

66 În al doilea rând, reclamanta arată că, având în vedere că primul contract este un contract-cadru, pentru ca un prejudiciu să se producă, ar fi necesară semnarea unui contract specific. Or, trebuie subliniat că, potrivit jurisprudenței, condiția privind existența unui prejudiciu sigur este îndeplinită atunci când prejudiciul este iminent și previzibil cu certitudine suficientă, chiar dacă acesta încă nu poate fi cuantificat cu precizie (Hotărârea Curții din 14 ianuarie 1987, Zuckerfabrik Bedburg și alții/Consiliul și Comisia, 281/84, Rec., p. 49, punctul 14; a se vedea Ordonanța Abouchar/Comisia, punctul 48 de mai sus, punctul 24 și jurisprudența citată). În plus, prescripția nu poate să înceapă să curgă decât din momentul în care prejudiciul pecuniar s-ar fi materializat [Hotărârea Holcim (Germania)/Comisia, punctul 48 de mai sus, punctul 33]. Or, în cadrul unei proceduri de cerere de ofertă, prejudiciul pentru candidatul respins, ca urmare a neatribuirii contractului și a pierderii oportunității de a obține acest contract, rezultă în mod direct și imediat din decizia de respingere a ofertei sale, independent de semnarea viitoare a unui contract specific între instituția comunitară și candidatul selectat. Pentru aceleași motive, trebuie înlăturat argumentul invocat de reclamantă pentru prima dată în răspunsul scris la întrebarea adresată de Tribunal

conform căruia, având în vedere contractul-cadru, prejudiciul ar fi continuat să se producă în toată perioada în care reclamanta ar fi fost privată de posibilitatea de a semna contracte individuale.

67 În al treilea rând, ținând seama de analiza efectuată la punctele 52-55 de mai sus, reclamanta nu ar putea să se prevaleze în mod util de întârzierea cu care Comisia i-ar fi răspuns la cererea prin care a solicitat lămuriri cu privire la motivele respingerii ofertei sale.

68 În al patrulea rând, reclamanta susține în esență că nu a dispus de explicații veritabile privind respingerea ofertei sale decât la data pronunțării hotărârii Tribunalului prin care s-a anulat decizia care se află la originea prejudiciului. Trebuie să se constate că argumentul invocat de reclamantă nu este deloc clar. În orice caz, este suficient să se amintească în această privință că, potrivit jurisprudenței, constatarea printr-o hotărâre judecătorească a comportamentului nelegal al Comunității nu prezintă importanță în ceea ce privește începutul termenului de prescripție [Hotărârea Holcim (Germania)/Comisia, punctul 48 de mai sus, punctul 31]. În rest, trebuie să se facă trimitere la considerațiile dezvoltate la punctele 61-64 de mai sus.

69 În sfârșit, în al cincilea rând, în răspunsul scris la întrebarea adresată de Tribunal, reclamanta invocă un nou argument, întemeiat pe faptul că decizia de respingere a ofertei sale și de atribuire a contractului de achiziții publice unui alt ofertant a fost publicată la fel ca orice altă decizie de acest tip și în conformitate cu articolele 118 și 120 din Regulamentul (CE, Euratom) nr. 2342/2002 al Comisiei din 23 decembrie 2002 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (CE, Euratom) nr. 1605/2002 al Consiliului privind regulamentul financiar aplicabil bugetului general al Comunităților Europene (JO L 357, p. 1, Ediție specială, 01/vol. 4, p. 3, denumit în continuare „normele de aplicare") în partea S a Jurnalului Oficial la 16 decembrie 2004, precum și pe faptul că, în consecință, această dată care stabilește un termen irefragabil ar constitui momentul de la care începe să curgă prescripția.

70 În această privință, trebuie amintit încă o dată că respingerea ofertei constituie faptul care determină formularea acțiunii în răspundere în materia achizițiilor publice și care materializează prejudiciul pretins suferit de ofertantul respins. Prin urmare, termenul de prescripție începe să curgă din ziua în care ofertantul respins este informat personal cu privire la respingerea ofertei sale, iar nu de la data publicării anunțului de atribuire în Jurnalul Oficial. În orice caz, trebuie subliniat de asemenea că, contrar celor susținute de reclamantă, publicarea unui astfel de anunț, care are ca scop informarea terților, nu este obligatorie, conform articolului 118 alineatul (4) din normele de aplicare, decât pentru contractele de achiziții publice a căror valoare este egală sau mai mare decât limitele prevăzute la articolul 158 din normele de aplicare menționate.

71 Având în vedere toate aceste considerații, termenul de prescripție de cinci ani pentru introducerea acțiunii în răspundere extracontractuală a expirat la 15 septembrie 2009.

72 Or, deși reclamanta pretinde că, în speță, un caz de forță majoră ar impune luarea în considerare a datei la care a fost trimis faxul în locul datei de depunere a originalului cererii introductive, trebuie să se constate că, în orice caz, reclamanta a trimis cererea prin fax la 25 septembrie 2009, dată la care termenul de prescripție expirase deja.

73 Astfel, argumentul invocat de reclamantă este că termenul invariabil pentru considerente de distanță de zece zile este aplicabil în speță. Așadar, dacă s-ar admite argumentul reclamantei privind existența unui caz de forță majoră și în cazul în care data de 25 septembrie 2009 ar fi reținută ca fiind data de depunere a cererii introductive, acțiunea ar fi admisibilă. Astfel, excepția privind prescripția invocată de Comisie se întemeiază pe faptul că acțiunea trebuie considerată ca fiind introdusă la 5 octombrie 2009, iar nu la 25 septembrie 2009, astfel cum pretinde reclamanta.

74 Or, în răspunsul la o întrebare scrisă adresată de Tribunal privind aplicabilitatea în speță a articolului 102 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, reclamanta a susținut că acțiunea nu ar fi prescrisă, întrucât termenul de prescripție ar trebui prelungit cu termenul invariabil pentru considerente de distanță de zece zile prevăzut la articolul 102 menționat. În această privință, reclamanta face de asemenea referire la punctul 26 din Hotărârea Tribunalului din 14 septembrie 1995, Lefebvre și alții/Comisia (T-571/93, Rec., p. II-2379), în care acesta a recunoscut că termenele pentru considerente de distanță se aplică în cauzele având ca obiect răspunderea extracontractuală.

75 Trebuie subliniat că, în conformitate cu termenii înșiși ai articolului 102 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, termenul pentru considerente de distanță privește doar termenele de procedură, iar nu termenul de prescripție prevăzut la articolul 46 din Statutul Curții, a cărui curgere determină prescrierea acțiunii în răspundere extracontractuală, care, prin urmare, nu se prelungește cu termenul pentru considerente de distanță [a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 11 ianuarie 2002, Biret et Cie/Consiliul, T-210/00, Rec., p. II-47, punctele 19 și 45, și Hotărârea Tribunalului din 21 aprilie 2005, Holcim (Germania)/Comisia, T-28/03, Rec., p. II-1357, punctul 74, Ordonanța Tribunalului din 19 mai 2008, Transport Schiocchet – Excursions/Comisia, T-220/07, nepublicată în Repertoriu, punctele 15 și 35, și Ordonanța Tribunalului Cattin/Comisia, punctul 49 de mai sus, punctele 61 și 65].

76 În această privință, trebuie amintit în plus că condițiile care trebuie îndeplinite pentru a se putea angaja răspunderea extracontractuală a Comunității și, în consecință, normele care reglementează prescripția acțiunilor aferente nu se pot întemeia decât pe criterii strict obiective. Într-adevăr, în caz contrar, ar exista riscul de a se aduce atingere principiului securității juridice, care reprezintă chiar fundamentul normelor referitoare la prescripție (a se vedea Hotărârea Comisia/Cantina sociale di Dolianova și alții, punctul 50 de mai sus, punctul 59 și jurisprudența citată).

77 Pe de altă parte, aspectul că termenele de procedură, precum termenele de formulare a căilor de atac și termenul de cinci ani de prescripție a acțiunii formulate împotriva Comunității în materie de răspundere extracontractuală, sunt termene care, prin natura lor, sunt diferite poate fi dedus de asemenea din jurisprudență. Astfel, termenele de formulare a căilor de atac sunt de ordine publică și nu sunt la dispoziția părților și a instanței, fiind instituite în vederea asigurării clarității și a securității situațiilor juridice. Prin urmare, este de competența Tribunalului să examineze, chiar și din oficiu,

dacă acțiunea a fost introdusă în termenele prevăzute (a se vedea Hotărârea Tribunalului din 28 ianuarie 2004, OPTUC/Comisia, T-142/01 și T-283/01, Rec., p. II-329, punctul 30 și jurisprudența citată; a se vedea de asemenea, în acest sens, Ordonanța Curții din 25 noiembrie 2008, TEA/Comisia, C-500/07 P, nepublicată în Repertoriu, punctul 20). În schimb, instanța nu poate invoca din oficiu motivul întemeiat pe prescripția acțiunii în răspundere extracontractuală (Hotărârea Curții din 30 mai 1989, Roquette frères/Comisia, 20/88, Rec., p. 1553, punctele 12 și 13).

78 În plus, din articolul 46 din Statutul Curții rezultă că prescripția este întreruptă fie prin cerere de chemare în judecată în fața instanței comunitare, fie prin cererea prealabilă pe care partea prejudiciată o poate adresa instituției competente. Această dispoziție nu face o diferențiere, la calculul termenului de prescripție, după cum întreruperea acestui termen decurge din introducerea unei acțiuni sau din prezentarea unei cereri prealabile. Or, aplicarea termenului de procedură prevăzut la articolul 102 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, care nu poate fi prevăzută decât în cazul acțiunilor în instanță, ar avea drept consecință faptul că prescripția s-ar împlini la sfârșitul unei durate diferite în funcție de aspectul dacă partea prejudiciată ar fi ales să se adreseze direct instanței comunitare sau ar fi ales să se adreseze în prealabil instituției competente. O astfel de diferență, care nu este prevăzută la articolul 46 din Statutul Curții, ar face ca împlinirea termenului să depindă de un factor care nu este obiectiv și ar avea, în plus, drept consecință încurajarea soluționării litigiilor mai curând pe cale contencioasă decât pe cale amiabilă.

79 Faptul că în 1995 Tribunalul a admis, într-o hotărâre care rămâne un caz izolat (Hotărârea Lefebvre și alții/Comisia, punctul 74 de mai sus, punctul 26), că, în cadrul prescripției acțiunilor formulate împotriva Comunității în materie de răspundere extracontractuală, ar trebui să se țină seama de termenul pentru considerente de distanță în temeiul articolelor 101 și 102 alineatul (2) din Regulamentul de procedură nu este de natură să repună în discuție o astfel de concluzie, spre deosebire de ceea ce pare să susțină reclamanta.

80 Rezultă din toate considerațiile care precedă că prezenta acțiune în răspundere extracontractuală este prescrisă în ceea ce privește cele două prejudicii pretinse, întrucât a fost introdusă la mai mult de cinci ani de la producerea faptelor care stau la baza lor în sensul articolului 46 din Statutul Curții, fără a mai fi necesar să se examineze celelalte motive și argumente invocate de părți, inclusiv motivul întemeiat pe existența unui caz fortuit sau de forță majoră.

Cu privire la prejudiciul rezultat din pierderea oportunității de a obține contractele viitoare

81 În ceea ce privește prejudiciul rezultat din pierderea oportunității de a obține contractele viitoare, trebuie să se examineze mai întâi temeinicia cererii reclamantei (a se vedea în acest sens Ordonanța Ehcon/Comisia, punctul 27 de mai sus, punctul 72).

82 Reclamanta susține că, dacă i-ar fi fost atribuit primul contract, ar fi dobândit o experiență valoroasă și și-ar fi sporit șansele să obțină alte contracte, inclusiv al doilea contract.

83 Or, astfel cum s-a amintit la punctul 47 de mai sus, reiese din jurisprudența constantă că pentru a se angaja răspunderea extracontractuală a Comunității trebuie să fie îndeplinite o serie de condiții, și anume nelegalitatea comportamentului imputat instituțiilor, caracterul real al prejudiciului și existența unei legături de cauzalitate între conduita invocată și prejudiciul pretins.

84 Or, mai întâi, în ceea ce privește al doilea contract, trebuie subliniat că reclamanta nu furnizează niciun element de natură să stabilească relația dintre primul contract și cel de al doilea contract. Prin urmare, nu este posibil să se constate existența unei oarecare legături de cauzalitate între respingerea nelegală a ofertei reclamantei cu

ocazia primei proceduri de cerere de ofertă și prejudiciul pe care aceasta l-ar fi suferit ca urmare a pierderii oportunității de a i se atribui cel de al doilea contract (a se vedea în acest sens Ordonanța Ehcon/Comisia, punctul 27 de mai sus, punctul 76).

85 În orice caz, pierderea oportunității de a i se atribui cel de al doilea contract nu poate fi considerată un prejudiciu real și cert decât în ipoteza în care, în lipsa unui comportament culpabil din partea Comisiei, nu ar exista nicio îndoială că reclamantei i s-ar fi atribuit primul contract. Or, trebuie subliniat că, în cadrul unui sistem public de cerere de ofertă, precum cel din speță, autoritatea contractantă dispune de o putere de apreciere importantă în ceea ce privește luarea unei decizii referitoare la atribuirea unui contract (a se vedea în acest sens Ordonanța Ehcon/Comisia, punctul 27 de mai sus, punctul 77). De asemenea, trebuie arătat că decizia de respingere a ofertei depuse de reclamantă și de atribuire a primului contract ofertantului selectat a fost anulată de Tribunal doar pentru motivul că Comisia își încălcase obligația de motivare a acestei decizii (Hotărârea Evropaïki Dynamiki/Comisia, punctul 6 de mai sus, punctul 80). Astfel, nu numai că reclamanta nu putea fi în niciun caz sigură că ar obține primul contract, dar nu există niciun element la dosar care să poată susține o astfel de concluzie.

86 Rezultă că, presupunând chiar că reclamanta ar fi putut eventual să sufere o pierdere a oportunității de a obține primul contract ca urmare a comportamentului pretins culpabil al DG Pescuit, prejudiciu care este în orice caz prescris, această unică pierdere a oportunității nu poate fi considerată suficientă pentru a-i produce reclamantei un prejudiciu real și cert în urma pierderii oportunității de a i se atribui cel de al doilea contract, în situația în care s-ar admite că acest contract are o legătură suficientă cu primul contract (a se vedea în acest sens Ordonanța Ehcon/Comisia, punctul 27 de mai sus, punctul 77).

87 Aceleași considerații sunt *a fortiori* valabile în ceea ce privește prejudiciul menționat într-un mod foarte generic de reclamantă în cererea introductivă care ar rezulta din pierderea oportunității de a obține alte contracte de la Comisie.

88 Rezultă din toate considerațiile precedente că cererea reclamantei prin care aceasta urmărește repararea prejudiciului rezultat ca urmare a pierderii oportunității de a obține contractele viitoare trebuie respinsă ca vădit nefondată, fără a fi necesară pronunțarea asupra admisibilității acesteia.

89 Prin urmare, prezenta acțiune trebuie respinsă în totalitate, în parte ca inadmisibilă și în parte ca vădit nefondată.

Cu privire la cheltuielile de judecată

90 Potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamanta a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor Comisiei.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera întâi)

dispune:

1) Respinge acțiunea.

2) **Obligă Evropaïki Dynamiki – Proigmena Systimata Tilepikoinonion Plirofo-rikis kai Tilematikis AE la plata cheltuielilor de judecată.**

Pronunțată la Luxemburg, la 22 iunie 2011.

Grefier
E. Coulon

Președinte
J. Azizi